

[Indenrigsministeren.]

til at foreslå det særlige progressive beskatningssystem i hovedstadsområdet ophævet, således at der fremtidig kun bliver én kommunal beskatningsordning. Jeg kan herved henvise til, at kommunernes provenu af progressionsbeskatningen gennemgående har været ret beskedent — i København således kun ca. 17-18 mill. kr. af en samlet udskrivning på 646 mill. kr. i skatteåret 1967-68. Efter skattefradragsreglens bortfald ville provenuet af en progressiv kommunal beskatning blive yderligere formindsket som følge af de justeringer, der herefter måtte foretages i rateskalaen. Jeg tillader mig herom nærmere at henvise til lovforslagets bemærkninger.

Lovforslaget indeholder endvidere visse mere teknisk begrundede ændringer af reglerne om fordeling af den kommunale andel af selskabsskatten.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om lån til betaling af ejendomsskatter for visse parcel- og rækkehuse.*

Efter de gældende regler er det bl. a. en betingelse for at opnå lån til betaling af ejendomsskatter efter nævnte lov, at ejeren er mindstbemidlet, således som dette begreb nærmere har været bestemt i den hidtidige lovgivning om boligbyggeri. Da denne lovgivning imidlertid nu har forladt begrebet mindstbemidlet, jfr. den nye lov om boligbyggeri af 8. juni 1967, vil det være påkrævet, at betingelserne for at opnå lån til betaling af ejendomsskatter udformes på en anden måde. I stedet for en ny fast indtægtsgrænse har man ment at burde foreslå, at den økonomiske transbedømmelse overlades til kommunalbestyrelsen, der herved vil få mulighed for også at tage andre momenter end låntagerens indtægtsforhold i betragtning. Der vil således blive adgang til at yde lån i tilfælde, hvor ansøgerens indtægt vel overstiger den hidtidige grænse, men hvor det alligevel vil være rimeligt at yde ham lån, f. eks. fordi han er bebyrdet med særlige udgifter. Den foreslåede ændring vil med andre ord tillade en mere

smidig anvendelse af loven end den hidtidige.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til socialministeren, for at han kan give tinget en tidligere anmeldt redegørelse for regeringens planer med hensyn til en kommende tillægspensionsordning.

Socialministeren (Bundvad): En af de vigtigste sociale opgaver for det offentlige består i at sikre levevilkårene for de medborgere, som på grund af alder, invaliditet eller forsørgerens død ikke har tilstrækkelige indtægter. Det er hidtil sket inden for de rammer, der er afstukket for de offentlige pensionsordninger, folkepensionen, invalidepensionen og enkepensionen. Principet er, at pensionerne ydes med beløb, der sikrer den enkelte et socialt set forsvarligt udkomme, men dog på et beskedent niveau. Udgifterne afholdes fuldt ud af det offentlige.

De offentlige pensionsordninger må selvsagt fortsat udbygges i takt med den almindelige velstandsudvikling. Men det er samtidig klart, at der er ret snævre grænser for, hvor meget der kan ydes til den enkelte inden for disse ordningers rammer.

Gennemførelsen af ATP-ordningen i 1964 betød en værdifuld forbedring af pensionsvilkårene for lønmodtagere.

For regeringen har det hele tiden stået klart, at denne ordning kun kunne betragtes som et første skridt i den videre udbygning af pensionerne. I et samfund i hastig udvikling og med høj beskæftigelse er det ikke tilstrækkeligt, at det offentlige garanterer en ensartet minimalpension. De goder, som den enkelte har opnået i de aktive år, må i rimeligt omfang være sikret, også efter at han har trukket sig tilbage fra arbejdslivet, og det må gælde hele befolkningen.

Forholdet er jo i øvrigt det, at der i dag ikke er pensionsmæssig ligestilling her i landet.

Uanset alle forbedringer i de offentlige pensioner vil der være et skel mellem dem, som på grundlag af tjenestemand- eller funktionærstatus har sikret sig en pension,